

tigt Spørgsmaal, om der i en Indkomstskat er en stigende Skala, et Spørgsmaal, som ikke kan undervurderes; men der er andre Spørgsmaal, som maa stilles ved Siden deraf i Vigtighed, nemlig hvorledes denne Stigning er, som her foreslaas. Jeg staar her med det nyeste Værk om Europas Skatteforhold. Det er udgivet af det franske Finansministerium. Der er kommet 2 Bind, og der kommer flere. Uddrages af disse Bind de europæiske Stater, hvor den stigende Skala maa siges at virke i modsat Retning af den, hvori den skulde virke, nemlig de Stater, hvor Skattebyrden kommer til at tynde haardest paa den laveste Mellemstandsklasse, vil man faa følgende Stater: Oldenburg, Sachsen-Weimar, Sachsen-Altenburg, Braunschweig, Schwarzburg-Sondershausen, Lübeck, Bremen og Svejts. I disse Lande lider, som sagt, den stigende Skala af en Mangel, den nemlig, at Byrden ikke bliver lagt der, hvor Folk i Almindelighed tror, at den bliver lagt, naar de høre Udtrykket: progressiv Skala. I Oldenburg, som jeg omtalte, ligger Uretfærdigheden deri, at en Mand kommer til at betale Skat, naar han har en Indtægt, som ikke en Gang er nok til Livets Ophold, og at Stigning begynder og vedbliver paa Indtægter, der gennemgaaende maa erkendes ikke at være nok til Livets Ophold. I Reglen vil en Indtægt af 600 Rmk. ikke være tilstrækkelig til at opholde en Familie med, og dog har man allerede paa dette Stadium mærket Stigningen ikke saa lidt. Jeg skal nu med et andet Eksempel vise, hvorledes Uretfærdigheden har mange Veje og kan fremkomme paa anden Maade. I Preussen begynder man at betale Skat, naar Aarsindtægten er 900 Kr., og Skatteprocenten er der 0,6. I Braunschweig er Forholdet det samme. Ogsaa der begynder man med 900 Kr., og Skatteprocenten er ogsaa der 0,6; men medens man i Preussen stiger til 4 pCt., har man vel ogsaa stigende Skala i Braunschweig, men Stigningen er der aldeles forsvindende, saa snart man kommer op til nogle tusind Mark. Her har man altsaa to Lande, hvor det Eksistensminimum, som fritages, er det samme, og begge have stigende Skala; men ikke destomindre kan man ikke paa-staa, at Retfærdigheden opnaas i lige Grad i disse to Lande. Disse Eksempler ere af

en Del Interesse for os Danske. Det kan ikke nægtes, at naar man ser den stigende Skala, som findes i § 1, nærmer den os til de andre europæiske Smaaastater, hvor Skatten i Kraft af den uheldig stigende Skala hovedsagelig kommer til at blive betalt af den daarligst situerede Mellemstand. Vi komme der til at staa langt under, hvad der af de større Stater er opnaaet. Jeg nævnte, at man i Preussen begyndte med 900 Mark og med en Skatteprocent af 0,6; i Danmark er den 1,3. Men saa er der i Preussen fra 900 Mark op til 3,000 Mark ikke mindre end 10 Mellemrum i Skalaen, medens der i Danmark kun er 2 Mellemrum i Skalaen. Det er den første Mangel, vor Skala lider af. Det har det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) fuldstændig Ret i, at der er for faa Mellemrum, hvilket bevirker, at den Mand, hvis Indtægt ligger lige op ad et Mellemrum, nødvendigvis maa føle sig forurettet. Hvis man her i Danmark fordelte Indtægterne fra 900 Kr. til 3,000 Kr. paa 10 Trin, fik man naturligvis lettere Lejlighed til at vise Retfærdighed, end naar man kun fordeler den som her paa 2 Trin. Men skønt jeg er enig med det ærede Medlem for Vestervig i, at det er meget uheldigt, at der er en saadan Mangel paa Mellemrum her i Indkomstskatten, er det alligevel ikke det værste ved Skalaen; men det værste er, at den Stigning, Skalaen frembyder, er i Virkeligheden saa godt som slet ingen. Ganske vist skal en Mand, som har en Indtægt af 100,000 Kr., betale en hel Procent mere i Skat, end den Mand, der kun har en Indtægt af 2,000 Kr. Men vi have ikke saa mange Folk med 100,000 Kr., saa hvis man vilde fritage dem for at betale den ene Procent mere i Skat og saa vilde sætte Eksistensminimumet højere op, vilde man ikke komme til at skade mere, end man gør nu. Sagen er den, at fordeler man Skattebyrden saaledes, at den særlig kommer til at hvile paa Mellemstanden i By og paa Land — og i den Henseende rammer Loven næsten ens begge Steder — fordeler man Skattebyrden saaledes, at den forholdsvis kommer til at hvile tungest der, hvor der er daarligst Evne til at bære den, ere vi i Virkeligheden inde paa et kulturelt Tilbageskridt,